

Umsögn vegna frumvarps til stjórnskipunarlaganna um breytingar á stjórnarskrá lýðveldisins Íslands nr. 33/1944 með síðari breytingum. Þingskjal 787 - 466 mál - 151 löggjafarþing.

Öllum má ljóst vera að deilurnar um þetta frumvarp snúast um það hvort auðlindir í náttúru Íslands skuli vera sameiginlegar og ævarandi eign þjóðarinnar. Þeir sem það vilja ekki ætla að hagnast á auðindunum persónulega eða handa vinum og vandamönnum, viðskiptahópum eða fyrir flokkinn sinn. Þeir hinir sömu sem það vilja verða að hafa heiðarleika og kjark til að nefna þá sem þeir telji að eigi að eiga auðlindirnar. Þegar auðlindir og auður er annars vegar er stutt í hugtökin græðgi, áróður og hagsmunir. Þegar mikill auður er undir færast þetta nær og nær sjúklegu ástandi.

Lýðræði:

Það er ekkert sama sem merki á milli stjórnmála og lýðræðis í dag, hvorki hér á landi né annars staðar. Það sannar m. a. þjóðaratkvæðagreiðslan um þetta mál frá 2012, sem alþingi virðir að vettugi.

„Vagga lýðræðisins í heiminum“ kaus sér forseta „með lýðræðislegum hætti“. Hann hegðaði sér eins og einræðisherra næstu 4 árin og tístaði ákvörðunum sínum og lögum til landsmanna sinna þegar honum hentaði.

Íslenskir stjórnmálaflokkar eru þaul skipulagðar áróðurs vélar, sem tekst með blekkingum og ýmsum aðferðum að fá almenning eins og í sértrúarsöfnuði til að labba á básinn sinn og setja krossinn við hagsmuna klíkuna sína og við stafinn sinn á fjörurra ára fresti. Þetta er í raun ekki lýðræði.

Fyrirkomulag vægis atkvæða er að vilja flokkanna en ekki kjósenda, sem fá heldur ekki að velja fólk á lista flokkanna. Hvað þá að kjósendur fái að kjósa einstaklinga af listum flokkanna. Ef þú ferð til kjöt kaupmannsins og biður um eina nautalund, þá segir hann ekki nei, þú getur ekki fengið eitt stykki úr nautinu, þú verður að kaupa allt nautið. Enginn kemst í forystu stjórnmálaflokks nema að hann hafi dygga flokkshollustu og láti hana ætíð sitja fyrir hag þjóðarinnar. Þetta er í raun ekkert lýðræði.

Lífsafkoma:

Náttúra Íslands er undirstaða lífs í landinu. Stjórnarskrá lýðveldisins Íslands á að vera fyrir þjóðina en ekki einungis fyrir kjörna þingmenn, ráðherra og aðra auð- og valdmenn hverju sinni.

Þingmenn (tveggja flokka í meirihluta) blekktu þjóðina árið 1984 þegar þeir komu á fiskveiðistjórnunarkerfi. Þeir földu kvótakerfið inni í þessum tveimur kerfum. Auðlindastjórnun og kvótakerfi er sitt hvað. Kvótakerfið lagði flest þorpinn um allt landið í rúst og þjó til ofur ríka kvótakónga. Kvótakóngarnir fóru síðan í útrás m.a. til Angóla og Namibíu með til heyrandi peninga feluleik í skattaskjólum um allan heim. Nú eru þeir farnir að kaupa verslanir, fyrirtæki og byggðarlög á Íslandi.

Mikið laxeldi er í mörgum fjörðum við strendur landsins og er að mestu í eigu norðmanna og enginn veit hver leigan af þeim afnotum er eða hvaða skattar eru greiddir. Afurðirnar er að mestu fluttar til útlanda. Með nútíma eignarhaldi veit enginn hver á hvað. Þess vegna munu öll auðæfi Íslands verða í höndum ofur ríkra heimsborgara með sama framhaldi. Það er skelfileg tilhugsun fyrir komandi kynslóðir.

Alþingi (flokkarnir) einkavæddi bankana 2002 og 2003. Árið 2008 urðu bankarnir gjaldþrota, skiptu um kennitölu og almenningur var látinn tapa mestu af eignum sínum. Forsætisráðherrann sagði: „GUÐ BLESSI ÍSLAND“ Fjöldi fólks varð gjaldþrota og eða flutti af landi brott. Hlutabréfakerfið hrundi eðlilega vegna vantrausts. En peningarnir virðast ekki hafa horfið því að nú eru margir af áberandi einstaklinga úr þessu atí að fjárfesta í fyrirtækjum og verslunum fyrir hundruði milljarða.

Flokkarnir á alþingi vinna stöðurg að því að sameina þrískiptingu valdsins, eins og lagt til í þessu frumvarpi. Skemmst er að minnst þess að Dómsmálaráðherra sat á þingi til að semja lög. Fór svo í Dómsmálaráðuneytið til að framkvæma eftir lögunum en réði svo dómara í Landsrétt til að dæma ef upp kæmi ágreiningur um framkvæmd laganna. Þetta er ekki lýðræði, heldur einræðis tilburðir. Ísland fékk skömm í hattinn sinn frá Evrópuþómstólum fyrir spillingu.

Að framan sögði er ljóst að ég treysti ekki handhöfum löggjafarvalds og framkvæmdarvalds til að fara með forsjá auðlindanna „í umboði þjóðarinnar“ vegna fyrri reynslu og vegna þess að það umboð er ekki fengið með lýðræðislegum hætti, eins og áður er bent á.

Stjórnarskrá Íslands:

Hvers vegna vilja svo margir alþingismenn (flokksmenn) ekki hreyfa við stjórnarskrá, sem má rekja aftur til 1874 eða 1944, lítið breytta. Jú, þeir óttast ákvörðun um að auðlindirnar verði þjóðareign og þá missi þeir þar með spón úr aski sínum. Flokkarnir vilja höndla með auðæfi þjóðarinnar, sér til hagsbóta. Örlýgsstaðabardaginn 21. ágúst 1238 var háður í Skagafirði, þar sem Sturlungar höfðu tekið að sér að koma Íslandi undir stjórn Noregskonungs, sjálfum sér til hagsbóta. Bæði þessi átök eru um auðæfi og örlög Íslands.

Auðlindir:

Auðlindir Íslands eru margar ófundnar en aðrar þekktar og fáeinar þeirra nýttar en sem komið er. Jarðhiti, vatn, vindorka, vatnsföll og raforka, sjávarföll, sólarljós, fiski og nytjastofnar, ræktun í sjó og á landi og fleira er þekkt og notað í dag. Aðrar auðlindir eru óþekktar eða ekki fundnar og en aðrar verða til með breyttri og nýrri tækni. Framundan er því mikil og endalaus umræða um auðlindirnar og nýtingu þeirra. Jafnvel umræða um margt eins og eldgos sem er túristagos og ferðaþjónustan hagnast af en ef gosið veldur skaða á þá samfélagið að bæta það?

Frumvarpið:

Frumvarpinu er drekkt í textaflóði. Það sem drukknar ekki þar drukknar eftir á í lögfræðitúlkunum og hártogunum þar sem þjóðin tapar og flokkarnir fagna valdi sínu yfir þjóðinni.

Það er hjákátlegt en um leið sorglegt að hlusta á þingmenn og ráðherra í Ríkisstjórn Íslands árið 2021 segja að það sé ástæðulsust að gjörbreyta stjórnarskránni. Hún er þó að stofni til síðan 1874 og frá 1944. Ástæðan er einföld. Hagnaður í sjávarútvegi.

Tillögur:

1. Að Alþingi lögfesti nýju stjórnarskrána, sem leiðbeinandi þjóðaratkvæðagreiðsla fór fram um 20. október, 2012 og 74% eða 83% (túlkun) kjósenda lýstu sig fylgjandi.
2. Að bindandi þjóðaratkvæðagreiðsla fari fram um að auðlindir í náttúru Íslands skuli vera sameiginlegar og ævarandi eign þjóðarinnar, bundið í stjórnarskrá. Fyrst verður að fara fram vönduð kynning til þjóðarinnar. Stjórn mála flokkunum verði bannað að taka þátt í þeirri kynningu.